

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/343/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214207812
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214207812.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu JUDr. Borisa Minksa a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej žalobkyne: C. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX/XX, R. J., zastúpená Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková, s. r. o., so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky proti žalovanej: H. R. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. 8, P., o vrátenie daru, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 23. marca 2016 č. k. 8C/105/2014-205 a o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 13. apríla 2016 č. k. 8C/105/2014-232 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 13. apríla 2016 č. k. 8C/105/2014-232 **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., obci P., okres Komárno, evidovaných Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3087, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 626 m², parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3088, druh pozemku: záhrady o výmere 438 m² a stavby - rodinného domu so súpisným číslom XXXX nachádzajúceho sa na parcele číslo 3087. O trovách konania rozhodol tak, že o týchto rozhodne osobitným uznesením do 30 od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 630 Občianskeho zákonníka a § 80 písm. c) OSP. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., obci P., okres Komárno, evidovaných Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3087, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 626 m², parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3088, druh pozemku: záhrady o výmere 438 m² a stavby - rodinného domu so súpisným číslom XXXX, nachádzajúceho sa na parcele číslo 3087, ktoré darovala žalovanej darovacou zmluvou zo dňa 20. 09. 1996, a to z dôvodu hrubej nevďačnosti žalovanej voči nej. Poukázal na to, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom jeho správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo o porušovanie sústavné, ktoré však v dôsledku svojho trvania, priebehu a pôsobenia na darcu alebo členov jeho rodiny nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Hodnotiac otázku existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení dospel súd k záveru, že žalobkyňa svoj naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP osvedčila, keď až určovací výrok súdu je podkladom pre zápis

vlastníckeho práva darcu k daru do katastra nehnuteľností. Vychádzajúc z vykonaného rozsiahleho dokazovania súd dospel k záveru o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku. Podaním žaloby na určenie sa žalobkyňa domáha dosiahnutia stavu pred darovaním, t. j. toho, aby bola v katastri nehnuteľnosti opäť vedená ako výlučný vlastník predmetných nehnuteľností, pričom takýto stav možno dosiahnuť len žalobou o určenie vlastníctva, ktorá odstráni stav neistoty v právnom vzťahu žalobkyne. Naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k označeným nehnuteľnostiam tak žalobkyňa v konaní preukázala. Vykonaným dokazovaním mal súd tiež preukázané, že žalobkyňa jednostranným právnym úkonom doručeným žalovanej dňa 08. 04. 2014 dar odvolala a žalovanú vyzvala na jeho vrátenie, pričom v tomto podaní špecifikovala konkrétne konanie a správanie sa žalovanej voči nej a členom jej rodiny, ktoré považovala za hrubo porušujúce dobré mravy a ktoré bolo dôvodom pre uplatnenie si nároku na vrátenie daru. Týmto momentom, t. j. doručením predmetného podania žalovanej sa obnovilo vlastnícke právo žalobkyne ako daryne k predmetu darovania a žalovaná ako obdarovaná sa týmto momentom stala neoprávneným držiteľom veci (§ 131 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa vo výzve na vrátenie daru uviedla, že žalovaná podľa jej názoru nespĺňa ani základné atribúty slušného a čestného správania sa, ako ani vďačnosti a úcty, ktorú od nej očakáva nielen vo vzťahu k sebe, ale aj vo vzťahu k svojim vnučkám a manželovi žalovanej. V podaní obvinila žalovanú, že dôsledkom jej správania došlo k hlbokému rozvratu vzťahov v rodine, predovšetkým vzťahu strán sporu ako matky a dcéry. Konštatovala, že v dňoch 6. a 7. februára 2014 sa snažila žalovanej dohovoriť, aby prestala klamať svojho manžela, ubližovať svojej rodine a deťom, a aby ukončila mimomanželský vzťah. Vtedy ju žalovaná vyhodila z domu (ktorý jej žalobkyňa darovala) so slovami: „Nie si moja matka, nikdy si ňou nebola a matku som nikdy ani nemala.“, čo sa jej veľmi dotklo, keďže žalovaná tieto slová niekoľkokrát zopakovala s plnou vážnosťou a pred svojimi deťmi, teda jej vnučkami. Následne jej žalovaná z kabelky odcudzila kľúče od predmetnej nehnuteľnosti - rodinného domu v úmysle zabrániť jej v prístupe do nehnuteľnosti. Za správanie sa v hrubom rozpore s dobrými mravmi považovala i vyjadrenie sa žalovanej na jej adresu v rámci telefonického hovoru žalovanej s jej manželom dňa 25. 03. 2014, kedy žalovaná svojmu manželovi v telefonickom rozhovore povedala, že ho aj s jeho svokrou (žalobkyňou) vykostí. Svedkami tejto udalosti boli aj deti žalovanej, ktorým žalovaná od 07. 02. 2014 zakazuje akýkoľvek styk so žalobkyňou, hoci je ich starou matkou a s deťmi mala dobrý a láskyplný vzťah. Rovnako za správanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi označila konanie žalovanej, ktorá jej v minulosti dala mobilný telefón a platila jej paušál, avšak tento jej po spomínaných udalostiach bez akéhokoľvek upozornenia a vysvetlenia dala zablokovať a zrušila jej paušál, čo žalobkyňa brala ako schváľnosť zo strany žalovanej. Správanie sa žalovanej, ktorá počas manželstva udržiavala intímny pomer s iným mužom, považovala za absolútne priečiace sa rodinným hodnotám a hodnotám, ktorým ju počas celého života viedla, toto správanie sa žalovanej považuje za neúctivé, dokonca dehonestujúce nielen voči svojej osobe, ale aj voči manželovi žalovanej a s ohľadom na svoje vnučky - deti žalovanej aj za rizikové. Za nemorálne a nepatričné označila vo výzve na vrátenie daru aj konanie žalovanej, ktorá po úspešnom absolvovaní oplodnenia cestou asistovanej reprodukcie pri staršej dcére zavádzala svojho manžela aj ohľadom počatia mladšej dcéry, pričom počatie tohto dieťaťa cestou asistovanej reprodukcie už bolo vyvrátené. Vo výzve na vrátenie daru žalobkyňa tiež uviedla, že nehnuteľnosti, ktoré žiada od žalovanej vrátiť tejto v minulosti darovala v dobrej viere, že sa žalovaná bude voči nej i voči členom svojej rodiny (svojmu manželovi a deťom) správať úctivo a v súlade s dobrými mravmi. Vykonaným dokazovaním, predovšetkým zo zhodného tvrdenia strán sporu mal súd jednoznačne a nad všetku pochybnosť preukázané, že vzťahy žalobkyne a žalovanej boli do incidentu v dňoch 06. a 07. 02. 2014 normálne a z oboch strán znesiteľné. Žalobkyňa a žalovaná síce nikdy nemali vzťah, ktorý možno nazvať vrúcny, napriek tomu však žili a správali sa jedna k druhej v rámci spoločensky akceptovateľnej normy správania sa. Vzájomný vzťah strán sporu bol od roku 2012 zhoršený po tom, ako začala mať žalobkyňa podozrenie o mimomanželskom vzťahu žalovanej. Nakoľko sa však žalovaná so žalobkyňou na túto tému rozprávať nechcela, žalobkyňa to s ňou neriešila a správanie sa žalovanej akceptovala. Vzťah strán sa vážne narušil a vyhrotil až následkom incidentu v dňoch 06. a 07. 02. 2014, čo potvrdili nielen strany sporu, ale aj všetci vypočutí svedkovia (svedkovia V. D. starší, F. D., V. D. a C. D. len nepriamo). Konflikt medzi stranami bol motivovaný tým, že manžel žalovanej našiel v dome žalovanej mobilný telefón s sms správami, o ktorých zistil, že ich posielal H. L. a žalovaná bola obvinená manželom a žalobkyňou z nevery a mimomanželského pomeru s H.. U. L.. Mimomanželský pomer so žalovanou nepriamo potvrdil i svedok H.. U. L., ktorý v rámci svojej výpovede uviedol, že k žalovanej prechováva náklonnosť, pričom tiež uviedol, že so žalovanou a jej deťmi žije, počnúc od letných prázdnin roku 2015 v spoločnej domácnosti v nehnuteľnosti, ktorá je v jeho vlastníctve. V priebehu konania sa odmietol vyjadriť ku skutočnosti, či so žalovanou udržiaval, resp. udržiava i intímny styk. Podnet, ktorý vyvrcholil do konfliktu medzi stranami sporu a manželom žalovanej žalovaná nepopierala, tiež nepopierala, že jej manžel v dome našiel mobilný telefón, že

telefonoval na telefónne číslo, z ktorého boli na tento mobilný telefón prijímané správy, ako ani to, že odosielateľom týchto správ bol H.. U. L., ktorý sa v dôsledku rodinného konfliktu aj dostavil do domu žalovanej za účelom vysvetlenia celej situácie. Tento konflikt radikálne narušil vzájomný vzťah strán sporu, keď dňa 06. 02. 2014 bol rodinný problém riešený nielen medzi žalovanou a jej manželom, ale i za prítomnosti žalobkyne, H.. U. L., jeho dcéry H.. F. J. a P. L. - susedy žalovanej. Strany sporu i všetci spomenutí svedkovia zhodne vypovedali, že v rámci tohto stretnutia bola žalovaná a H.. U. L. vyzvaní, aby povedali pravdu, či medzi nimi je ľubostný pomer a tiež sa riešila otázka otcovstva mladšej dcéry žalovanej. Konflikt sa preniesol aj do nasledujúceho dňa, keď medzi stranami sporu došlo k potýčke, pri ktorej žalobkyňa vytrhla žalovanej z ruky mobilný telefón. Tento konflikt potvrdili svedkovia V. D. starší a F. D., ktorí v čase predmetného konfliktu so žalovanou telefonovali a v telefóne počuli plač detí. Preto sa dňa 07. 02. 2014 dostavili do domu žalovanej a svedkyňa F. D. v dome zotrvala do večerných hodín. Rodinný spor vyvolaný obvinením žalovanej z nevery chcela žalobkyňa vyriešiť tým, že od žalovanej žiadala, aby jej povedala pravdu. Tento jej úmysel potvrdil aj manžel žalovanej, P. L., H.. U. L. a H.. F. J., ktorí dňa 06. 02. 2014 boli v dome žalovanej a všetci zhodne uviedli, že žalobkyňa sa od žalovanej i H.. U. L. dožadovala, aby povedali pravdu, či medzi nimi je ľubostný vzťah. Fyzický ani slovný útok medzi stranami sporu ani jeden zo svedkov v rámci predmetného rozhovoru netvrdil. Podľa vyjadrenia svedkyne H.. F. J. bol v tom čase slovný spor medzi žalovanou a jej manželom. S ohľadom na podozrenie z nevery však súd považoval slovný konflikt žalovanej s jej manželom za normálny a prirodzený. Čo sa týka podozrenia z mimomanželskej známosti žalovanej (ktoré správanie sa žalobkyňa vo výzve na vrátenie daru označila a považovala za hrubé porušenie dobrých mravov, za konanie amorálne, nečestné a priečiace sa hodnotám, ku ktorým žalovanú počas celého jej života viedla) súd mal v konaní jednoznačne preukázané, že žalovaná počas svojho manželstva udržiavala mimomanželský pomer. K tomuto záveru súd dospel predovšetkým vychádzajúc zo zistení súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/37/2014, v ktorom konaní bolo vykonaným dokazovaním zistené, že k splodeniu mladšej dcéry žalovanej maloletej U. F., nar. XX. XX. XXXX nedošlo zákrokom asistovanej reprodukcie, pretože žalovaná sa v čase rozhodnom pre počatie tohto dieťaťa takéhoto zákroku nezúčastnila. Nakoľko manžel žalovanej zo zdravotných dôvodov nemôže byť biologickým otcom dieťaťa, súd konštatoval, že jediným možným spôsobom ako došlo k počatiu mladšej dcéry žalovanej je pohlavný styk žalovanej s iným mužom, než je jej manžel v čase rozhodnom pre počatie tohto dieťaťa. Zistenie tejto skutočnosti je rozhodujúce bez ohľadu na to, s kým žalovaná túto mimomanželskú známosť udržiavala. Toto správanie sa žalovanej súd vyhodnotil ako hrubé porušenie dobrých mravov nielen voči žalobkyňi, ale predovšetkým voči manželovi žalovanej a jej deťom, ktoré osoby žalobkyňa dôvodne považuje za členov svojej rodiny. V tejto súvislosti súd konštatoval, že žalovaná je jediným potomkom žalobkyne, preto je logické, že žalobkyňa za najbližších členov svojej rodiny považuje manžela a deti žalovanej. Vykonaným dokazovaním mal súd tiež preukázané, že žalovaná sa na adresu žalobkyne vyjadrila slovami, že nie je jej matka, nikdy ňou nebola a že matku nikdy ani nemala. Takéto vyjadrenie zo strany žalovanej potvrdil svedok C. F., ktorý bol účastníkom takéhoto vyjadrenia žalovanej a tiež svedkyne P. L. a H. O., ktoré počuli hádku žalovanej so žalobkyňou a tiež počuli ako sa žalovaná vyjadrila, že žalobkyňa nie je jej matkou. Súd mal za to, že takéto slová žalovanej smerované žalobkyňi mohli žalobkyňu raniť, keď vykonaným dokazovaním zo strany žalovanej v priebehu konania odznelo, že za svoju matku skôr považovala svoju starú matku. Nakoľko žalobkyňa je napriek konfliktu stále matkou žalovanej, súd vyhodnotil tieto slovné vyjadrenia žalovanej, ktoré žalovaná nikdy neodvolala a v priebehu konania ich svojim správaním sa voči žalobkyňi, citeľnou averziou a absolútnou neochotou vzájomný vzťah medzi ňou a žalobkyňou zmeniť, za hrubé a dlhodobé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej. Za takéto správanie sa žalovanej považoval i vyjadrenia žalovanej, že žalobkyňu vykostí, ktoré vyjadrenie sa žalovanej potvrdil svedok C. F.. Pokiaľ ide o konanie žalovanej, ktorým žalobkyňi zablokovala mobilný telefón a zrušila jej paušál, ktorý jej do momentu predmetného incidentu v dňoch 06. a 07. 02. 2014 uhrádzala, súd toto konanie žalovanej nepovažoval za konanie, ktoré je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ale za konanie, ktoré je s ohľadom na predmetnú situáciu a narušenie vzťahu strán sporu pochopiteľné. Obranu a tvrdenia žalovanej, že bola fyzicky napadnutá žalobkyňou a svojim manželom v konaní ničím preukázané neboli, pretože svedecké výpovede V. D. staršieho a F. D. (ktorí ako jediní svedkovia spomínali fyzický útok voči žalovanej) sa rozchádzali v tvrdení o viditeľných stopách po fyzickom útoku na tele žalovanej, keď F. D. hovorila o viditeľných stopách na oboch rukách a čele žalovanej a svedok V. D. starší hovoril o viditeľných stopách na krku žalovanej, pričom obaja zhodne tvrdili, že tieto stopy fyzického násillia videli na tele žalovanej dňa 07. 02. 2014 po príchode do domu žalovanej. V priebehu konania tiež nebolo preukázané, kto sa mal voči žalovanej dopustiť tohto fyzického násillia, keď obaja svedkovia reprodukovali len to, čo im povedala samotná žalovaná, pričom osobne prítomný pri žiadnom fyzickom útoku smerovanom voči žalovanej neboli. Fyzický útok pritom

zo strany žalovanej nebol riešený ani oznámením tejto skutočnosti na príslušnom oddelení policajného zboru ani návštevou lekára za účelom ošetrenia. V konaní bolo nielen výpoveďami strán sporu, ale aj výpoveďami všetkých svedkov preukázané, že žalovaná prestala žalobkyňu akceptovať ako svoju matku a správať sa k nej s úctou bežne prechovávanou potomkom voči svojmu rodičovi. Postupne vylúčila žalobkyňu zo svojho života i zo života svojich detí, pričom v súčasnej dobe strany sporu dlhodobo nie sú v žiadnom kontakte a žalovaná nadviazanie akéhokoľvek kontaktu so žalobkyňou, resp. prediskutovanie udalostí, ktoré viedli k úplnému odcudzeniu sa, odmieta. Tento postoj a správanie sa žalovanej, ktoré sa po podaní žaloby zintenzívnilo a vyvrcholilo tým, že žalovaná vylúčila žalobkyňu nielen zo svojho života, ale i zo života svojich detí a žalobkyňa bola nútená podať návrh na súd a žiadať o určenie styku so svojimi vnučkami (konanie Okresného súdu Komárno sp. zn. 12P/240/2014), pričom z prejavov žalovanej počas pojednávania súd vycítil averziu voči žalobkyňi, súd vyhodnotil ako hrubé porušenie dobrých mravov značnej intenzity a tiež sústavné porušovanie dobrých mravov. Žalovaná ako obdarovaná musí akceptovať, že prijatím daru jej vznikla povinnosť vďačnosti voči darcovi a členom jeho rodiny počas celého života darcu, pretože v prípade správania sa obdarovaného, ktoré darca vníma ako nevďačnosť a hrubé porušenie dobrých mravov má darca právo domáhať sa vrátenia daru. Z výpovedí strán sporu i všetkých svedkov súd dospel k záveru, že vzťah žalovanej k žalobkyňi je negatívny, až nenávisťný. Žalovaná napriek tomu, že je jedinou dcérou žalobkyne, voči žalobkyňi neprechováva žiadne úprimné city, vďačnosť, resp. úctu ako voči svojej matke a staršej osobe, naopak, žalobkyňu úplne vylúčila zo svojho života i života svojich detí, ktoré v dôsledku osobnej účasti pri incidente dňa 06. a 07. 02. 2014 mohli a s najväčšou pravdepodobnosťou aj utrpeli traumy psychického charakteru, ktorá sa odrazila v ich postoji k žalovanej i manželovi žalovanej, ktorého do momentu incidentu považovali sa svojho otca a malí ho radi. Zo strany žalovanej súd nevidel žiadny náznak minimálnej ochoty napraviť, resp. obnoviť a zlepšiť vzťah k žalobkyňi, čo súd vyhodnotil ako správanie sa v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ktoré potvrdilo správnosť rozhodnutia súdu o dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne. Preto súd žalobu žalobkyne vyhodnotil ako dôvodnú a tejto vyhovel. Rozhodnutie o trovách konania súd v zmysle § 151 ods. 3 OSP ponechal na osobitné uznesenie do 30 dní právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaná, udávajúc, že podľa najlepšieho vedomia a svedomia nenaplnila skutkové veci udávané súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Je presvedčená, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil jej vzťah a konanie vo vzťahu k jej matke (žalobkyňi) a dal sa ovplyvniť svedkami navrhnutými jej matkou, ktorí nesvedčili priamo k veci, pretože sú to cudzí ľudia voči nej zaujatí. Svedkovia navrhnutými ňou sú príbuzní žalobkyne, teda v skutočnosti poznajú lepšie ich vzťahy a tieto boli vypočutí povrchno. Svojím konaním nenaplnila v zákone uvedené dôvody, na základe ktorých by súd prvej inštancie mal rozhodnúť o vrátení daru. Súd pritom nebral do úvahy hodnotu domu z roku 1996, kedy sa darovanie uskutočnilo a stav terajší. V roku 1996 jej matka darovala neobývaný, zanedbaný, opotrebovaný dom, ktorý bol využívaný na sklad obilí a chovanie hydiny v interiéri. Za 20 rokov dom prerobili a pristavali. Hodnota domu v súčasnosti je dvojnásobná, oproti stavu v čase darovania. Žalobkyňa a súčasne i súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom urobil z nej a jej maloletých dcér bezdomovkyne, zobral im strechu nad hlavou. Vytkla súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho posúdenia veci, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Z uvedených dôvodov žiadala, aby odvolací súd jej odvolaniu vyhovel.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Rozsudok okresného súdu považuje za správny, keď súd prvej inštancie vec správne posúdil po právnej stránke, keď konanie žalovanej vyhodnotil za také, ktoré svojou intenzitou napĺňa podstatu hrubého porušenia dobrých mravov. Vykonaným dokazovaním je nesporné, že žalovaná ju neustále a dlhodobo verbálne napáda, svojimi vyjadreniami hrubo uráža a robí tak so zjavným úmyslom jej ublížiť. Žalovaná aj úmyselne v priebehu pojednávania na súde zavádzala a nehovorila pravdu. Ona v priebehu konania prejavila snahu tak o komunikáciu so žalovanou, ako aj o obnovenie kontaktu s ňou a s jej maloletými deťmi, ktoré sú jej jedinými vnučkami, žalovaná takéto kroky však poprela a zaujíma k nej stanoviská bez akejkoľvek pokory alebo úcty, ktorá by sa jej ako matke mala dostať. Ako jeden z dôvodov pre vrátenie daru uviedla i zamedzenie prístupu k maloletým deťom žalovanej, s ktorými mala veľmi blízky vzťah a starala sa o ne, pričom okrem toho, že jej vnučky chýbajú trápí ju i to, že i maloleté deti žalovanej musia prítomnosť starej matky postrádať, hoci sa pod vplyvom matky vyjadrujú opačne. Poukázala na rozsiahle dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, ako i na to, že súd svoje

rozhodnutie presvedčivo a dôsledne podrobne odôvodnil. Žalovaná navyiac bývanie v spornom dome nevyužíva, keď od leta 2015 v dome nebýva, presťahovala sa do domu Dr. L.

4. Napadnutým uznesením zo dňa 13. apríla 2016 č. k. 8C/105/2014-232 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatila súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 99,50 eura (položka 1 písm. a/ pozn. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov). Súčasne ju poučil, že ak poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

5. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, udávajúc, že daný proces nie je právoplatný a je samoživiteľkou dvoch maloletých dcér, pričom suma uvedená na úhradu za odvolanie naruší živobytie a existenciu jej rodiny.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní žalovanej (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolania žalovanej nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 13. 04. 2016 č. k. 8C/105/2014-232 podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

7. Predmetom konania je žaloba žalobkyne, doručená súdu prvej inštancie dňa 23. 04. 2014, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., obec P., okres Komárno, evidovaných Okresným úradom Komárno katastrálny odbor na liste vlastníctva č. 1508 ako parcely „C“ KN č. 3087 o výmere 626 m² zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 3088 o výmere 438 m² záhrady a stavba so súpisným číslom XXXX na parc. č. 3087, rodinný dom v celosti. Ďalším výrokom žiadala, aby súd uložil žalovanej povinnosť špecifikované nehnuteľnosti vypratať do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že žalobkyňa je matka žalovanej, pričom nehnuteľnosti, ktorých vydania sa podanou žalobou domáha, darovala žalovanej na základe darovacej zmluvy uzatvorenej dňa 31. 01. 1996. Uviedla, že vzťahy so žalovanou sa natoľko vyhrotili, že stav, ktorý v dôsledku toho vznikol si vyžaduje kategorické riešenie, z ktorého dôvodu sa rozhodla podať žalobu na vrátenie daru. Podľa názoru žalobkyne žalovaná svojim správaním nespĺňa ani základné atribúty slušného a čestného správania, ako aj vďačnosti a úcty, ktorá by sa od nej mohla právom očakávať, a to nielen voči svojmu okoliu, ale najmä voči svojej najbližšej rodine, voči žalobkyňi, svojim deťom a manželovi, následkom čoho je hlboký rozvrat rodinných vzťahov, predovšetkým vzťahu žalobkyne a žalovanej ako matky a dcéry, ako aj vážne ohrozenie morálneho vývoja detí žalovanej. V dňoch 6. a 7. februára 2014 po tom, čo žalobkyňa dohovárala žalovanej, aby prestala klamať svojho manžela, ubližovať rodine a deťom a aby ukončila mimomanželský vzťah s iným mužom, žalovaná žalobkyňu z darovanej nehnuteľnosti vyhodila so slovami „že nie je jej matka, že nikdy jej matkou nebola a že matku nikdy ani nemala“, pričom tieto výroky niekoľkokrát s plnou vážnosťou opakovala aj za prítomnosti detí. Následne žalovaná odcudzila žalobkyňi kľúče k darovanej nehnuteľnosti z jej kabelky, aby jej do tejto nehnuteľnosti zabránila prístup, hoci doposiaľ tam žalobkyňa pravidelne chodievala za účelom starostlivosti o deti žalovanej. Žalobkyňa ďalej v podanej žalobe dôvodila, že bola svedkom vyjadrení žalovanej počas telefonického rozhovoru s manželom žalovanej dňa 25. 03. 2014, kde mu žalovaná nadávala, „že ho aj s jeho svokrou vykostí“, pričom je zrejmé, že svokrou sa myslela žalobkyňa. Mobilný telefón, ktorý žalovaná obstarala žalobkyňi, jej dala bez upozornenia a vysvetlenia zablokovať a zrušila jej aj paušál, čo žalobkyňa vyhodnotila ako jasnú schválnosť. Žalovaná svojim deťom od 07. 02. 2014 zakazuje akýkoľvek styk so žalobkyňou, čím trpí nielen žalobkyňa, ale aj deti žalovanej. Počas manželstva žalovanej táto udržiavala intímny pomer s iným mužom, čo žalobkyňa považuje za absolútne priečiace sa rodinným hodnotám a hodnotám, ku ktorým žalovaná celý svoj život viedla, pričom toto správanie považuje za neúctivé, ba vyslovene za vážne dehonestujúce tak voči osobe žalobkyne, ako aj voči osobe manžela žalovanej a vzhľadom na vnučky žalobkyne aj za vážne rizikové. Vzhľadom na narodenie staršej dcéry žalovanej v dôsledku úspešnej asistovanej reprodukcie žalovaná svojho manžela zavádzala aj o pôvode mladšej dcéry, že sa rovnako narodila v dôsledku úspešnej asistovanej reprodukcie, pričom táto skutočnosť je v súčasnosti už objektívne vyvrátená. Vzhľadom na zdravotný stav manžela žalovanej tohto žalovaná dlhodobo zavádzala aj o tom, kto je biologickým otcom ich mladšej dcéry. Toto konanie žalovanej považuje žalobkyňa za absolútne nemorálne a nepatričné tak voči jej osobe, ako aj voči osobe manžela žalovanej. Záverom žalobkyňa uviedla, že nehnuteľnosti žalovanej darovala vo viere, že sa táto bude voči nej, ako aj členom jej rodiny, za ktorých považuje aj svojho zaťa a svoje vnučky, správať úctivo a v súlade s dobrými mravmi. Má za to, že žalovaná svojim

konaním hrubo porušuje dobré mravy, v dôsledku čoho je daný dôvod na vrátenie daru, pričom žalovanú na vrátenie daru vyzvala listom zo dňa 03. 04. 2014, doručeným žalovanej dňa 08. 04. 2014. Na túto výzvu žalovaná nereagovala. Podaním zo dňa 03. 07. 2014, doručeným súdu prvej inštancie dňa 07. 07. 2014 žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne späť a to v časti, v ktorej sa domáhala vypratania darovaných nehnuteľností, keď naďalej trvala na určení, že je vlastníčkou darovaných nehnuteľností, v celosti. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. 07. 2014 č. k. 8C/105/2014-39 konanie v časti o vypratanie nehnuteľností zastavil a o trovách konania v zastavujúcej časti rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

13. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo veci samej správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcimi vplyv na posúdenie uplatneného nároku žalobkyne a ustálil správny právny záver o dôvodnosti tohto nároku.

16. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalovanej odvolací súd zvýrazňuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, keď ustálil, že správanie sa žalovanej vo vzťahu k žalobkyňi je takej intenzity, ktoré nadobudlo povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Z dokazovania v danej veci je zrejmé, že k zhoršeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalovanou došlo v roku 2012, po tom, čo žalobkyňa nadobudla podozrenie o mimomanželskom vzťahu žalovanej, pričom k zásadnému narušeniu vzťahom medzi stranami došlo vo februári 2014, v dôsledku incidentu, odohrávajúcemu sa v dňoch 06.-07. 02. 2014, vyplývajúcejmu z obsahu spisu, ako i opísanému súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Súd prvej inštancie pritom správne vyhodnotil, že v rámci tohto incidentu, počas ktorého sa žalobkyňa dožadovala objasnenia skutočností o podozrení z mimomanželského vzťahu žalovanej, ako i v následnom správaní sa žalovanej voči žalobkyňi, je potrebné správanie sa žalovanej voči žalobkyňi

vyhodnotil za správanie v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu, ani argumentácia žalovanej, že je osobou dospelou s vlastným životom, do ktorého jej podľa jej názoru matka neprimerane zasahuje, neodôvodňuje také jej konanie voči žalobkyni- matke, ktorého prejavmi sú hrubé urážky (vo vyjadreniach, že žalobkyňa nie je jej matkou, žalobkyňu dá vykostiť), ako i hrubý nezáujem o žalobkyňu (prerušenie kontaktov so žalobkyňou, zamedzenie stretávania sa detí žalovanej so žalobkyňou). To, že žalobkyňa ako matka žalovanej tejto vytýkala mimomanželskú známosť, odôvodniac uvedené tým, že jej snahou bolo zabrániť rozpadu rodiny žalovanej, ktorú okrem žalovanej tvoril i jej manžel a dve maloleté deti, pričom ku všetkým členom rodiny žalovanej mala žalobkyňa vrúcny vzťah, nemôže byť dôvodom na také správanie sa žalovanej, ktoré i podľa názoru odvolacieho súdu vykazuje intenzitu zjavnej neprimeranosti v bežnom posudzovaní vzťahu rodiča a dieťaťa, prejavujúce sa hrubými urážkami, nezáujmom o rodiča, ako i neochotou takto hlboko narušený vzťah zmeniť. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že podozrenie žalobkyne z mimomanželského vzťahu žalovanej sa ukázalo dôvodným, keď i táto okolnosť bola pre žalobkyňu takou, ktorú kvalifikovala ako správanie sa žalovanej priečiace sa rodinným hodnotám a hodnotám, ku ktorým žalovanú celý život viedla. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka, predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie sa ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s ustanovením § 630 Občianskeho zákonníka možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo.

17. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, okrem iného i výsluchom svedkov, z výpovedí ktorých mal za preukázané, že správanie sa žalovanej vo vzťahu k žalobkyni bolo takej intenzity, že toto správne vyhodnotil za správanie, ktoré nadobudlo povahu hrubého porušenia dobrých mravov. K žalovanej namietanej skutočnosti, že súd prvej inštancie bol pri rozhodovaní ovplyvnený svedeckými výpoveďami svedkov navrhnutých žalobkyňou, čo boli cudzí neznámi ľudia, pričom nevzal do úvahy výpovede príbuzných, ktorí lepšie poznajú vzťahy v rodine, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v rámci rozhodovania veci správne vyhodnotil dôkazy vykonané v konaní, prihliadajúc pritom na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci, pričom dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Pri hodnotení dôkazu z hľadiska závažnosti (dôležitosti) súd posudzuje význam dôkazu a ním preukazovaných skutkových zistení pre rozhodnutie. Z obsahu spisu je zrejmé, že všetci v konaní vypočutí svedkovia sa vo svojich výpovediach vyjadrovali k určitému momentu vývoja vzťahov medzi stranami sporu, v zásade od vzniku podozrenia žalobkyne o mimomanželskej známosťi žalovanej. Rovnako je zrejmé, že súd prvej inštancie vypočul v konaní svedkov, ktorí boli v určitom smere osobne zaangażovaní svojim vzťahom k niektorej zo strán sporu (C. F., príbuzní D., H. L., H. F. J.), ako i svedkov bez bližšieho osobného vzťahu k stranám sporu (H. O. P. L., H. L.). Pokiaľ súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov, z hľadiska ustálenia právneho záveru o správaní sa žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, poukázal predovšetkým na výpovede svedkov, z ktorých vyplynulo, že svedkovia sami počuli vyjadrenia žalovanej vo vzťahu ku žalobkyni, resp. osobne vnímali jej konanie, a tak potvrdili tvrdenia žalovanej o správaní sa žalobkyni vo vzťahu k nej, takýto postup súdu bol správny. Žalobkyňu v danej veci zaťažovalo procesné dôkazné bremeno preukázania toho, že ňou konkrétne vymedzené správanie sa žalovanej vo vzťahu k nej (kvalifikované vo výzve na vrátenie dare doručenej žalovanej) je takej intenzity, že je potrebné ho považovať za konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi. Za týmto účelom žalobkyňa navrhla dokazovanie i svedeckými výpoveďami svedkov, pričom takto vykonané dokazovanie súd prvej inštancie správne vyhodnotil, keď ustálil záver o tom, že tvrdenia žalobkyne boli v konaní preukázané. Rovnako súd prvej inštancie správne vyhodnotil svedecké výpovede V. D., F. D. a V. D. ml., ktorí sa síce vyjadrili k genéze vzťahov medzi stranami sporu, avšak bez toho, že by žalobkyňou konkrétne kvalifikované konanie žalovanej, odôvodňujúce z pohľadu žalobkyne vrátenie daru, osobne vnímali, keď sa vyjadrili len ku skutočnostiam vnímaním sprostredkované z vyjadrenia samotnej žalovanej. To, že by svedkovia, navrhnutí žalobkyňou boli vo vzťahu k žalovanej zaujatí, v konaní preukázané nebolo, keď až na manžela žalovanej boli tieto osoby osobami cudzími (H. Fekete, P. L., H. L.), tak ako uviedla samotná žalovaná, bez toho, že by bol preukázaný akýkoľvek vzťah osobnej zainteresovanosti svedka na veci, resp. na jej výsledku. K žalovanej udávanej argumentácii o investíciách do darovanej nehnuteľnosti a o jej zhodnotení, odvolací súd udáva, že okolnosť vloženia investícií do darovanej nehnuteľnosti nebola predmetom dokazovania

vo veci samej, pričom žalovaná túto skutočnosť prvýkrát uviedla až v podanom odvolaní. K uvedenému odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), v zmysle ktorého prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže v danej veci sa nejedná o prípad predpokladaný ustanovením § 366 CSP pre prípustnosť uplatnenia novoty v odvolacom konaní, čo nakoniec ani žalovaná netvrdila, tento prostriedok procesnej obrany žalovanej v odvolacom konaní nie je prípustný, keďže nebol žalovanou uplatnený pred súdom prvej inštancie. Na tento záver odvolacieho súdu však nemá vplyv možnosť žalovanej na prípadné uplatnenie jej nárokov voči žalobkyni v samostatnom konaní.

18. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže súd prvej inštancie sa správne riadil zásadami ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka z hľadiska úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru a vo veci správne rozhodol, keď určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., obci P., okres Komárno, evidovaných Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3087, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 626 m², parcely registra „C“ KN parcelné číslo 3088, druh pozemku: záhrady o výmere 438 m² a stavby - rodinného domu so súpisným číslom XXXX, nachádzajúceho sa na parcele číslo 3087, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

19. Keďže predmetom prejednávania odvolacím súdom bolo i napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 13. 04. 2016 č. k. 8C/105/2014-232, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 99,50 eura (položka 1 písm. a/ pozn. 3 k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov), v lehote 10 dní od doručenia uznesenia, odvolací súd sa zaoberal i preskúmaním tohto rozhodnutia, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a napadnuté uznesenie je potrebné ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

20. Podľa § 2 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania (06. 04. 2016) v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

21. Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

22. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Ak tento zákon neustanovuje inak, je poplatok za odvolanie 5 eur a poplatok za dovolanie 10 eur.

23. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

24. Odvolací súd, posudzujúc odvolanie žalovanej proti napadnutému uzneseniu o poplatkovej povinnosti, s poukazom na ňou uvádzané dôvody odvolania dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalovanú zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 99,50 eura. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch vznikla podaním odvolania žalovanej poplatková povinnosť, na ktorej vznik nemá vplyv žalovanou namietaná skutočnosť, že vec nie je ešte právoplatná. K uvedenému odvolací súd udáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nenadobudlo doposiaľ právoplatnosť práve z dôvodu, že bolo napadnuté žalovanou podaným odvolaním, pričom právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej nemá vplyv na vznik poplatkovej povinnosti žalovanej za podané odvolanie. Súd prvej inštancie taktiež správne určil výšku súdneho poplatku za odvolanie vo výške 99,50 eura, ktorá je v danom prípade, vzhľadom na predmet tohto sporu určená pevnou sumou (§ 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch), stanovenou v položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 99,50 eura z návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, v spojení s poznámkou 3 k položke 1 -

poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Argumentácia žalovanej, že výška súdneho poplatku naruší živobytie a existenciu jej rodiny, je z hľadiska posúdenia vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia právne bezdôvodná, keď z obsahu spisu je súčasne zrejmé, že žalovanej nebolo súdom priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov žalovaná nepodala. S poukazom na správnosť napadnutého uznesenia o poplatkovej povinnosti uloženej žalovanej za podané odvolanie, odvolací súd i toto napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).